

Denne platen gir deg gåsehud

Det er nesten som om Benedicte Maurseth holder igjen med vilje, for å lokke meg med videre innover vidden.

Anmeldelse
Live Rasch

Kulturanmelder
anmeldelser@bt.no

Du vet den følelsen av å kun høre lyden av vinden og din egen pust, når du har nådd fjellturens mål? Andpusten står du og tar inn det du ser. Kanskje du plukker et par kreblingbær. Eller tenker noe stort og filosofisk.

Benedicte Maurseths album «Mirra» fanger den følelsen, hvor vi blir introdusert for Hardangerviddas villrein som myldrer i sirkel, grytende graver etter

lav, hjelper sine små på beina, og er på stadig vandring gjennom en hel årssyklus.

Musikken er abstrakt uten en tydelig låtstruktur. Men du skjønner hva det handler om, for bildene som manes frem er i aller høyeste grad konkrete. Felen blir til vinden som kaster, stryker og danser over landskapet, bassen er fjellene og viddene som stødig bærer den utrolig dynamiske musikken, og innslagene av piano og melodisk perkusjon tilbyr håndfaste meloditemaer som fyller ut resten av frekvensspekteret.

Skikkelig deilig

«Mirra» er oppfølgeren til albumet «Hårr» fra 2022, og tar på samme måte i bruk lydopptak av villreins liv i Hardanger, med innslag fra andre truede arter som jerv, snøugle og fjellrev. Opptakene går som en rød tråd gjennom hele platen, og danner grunnlaget for musikken som skapes gjennom Maurseths komponering, musikernes impro-

visering og elektroniske bearbeiding.

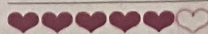
Den første singelen «Sommarbeite», som ble sluppet i forbindelse med albumet, er særlig god. Med sine repetitive linjer i bassen og tydelige rytmiske mønster begynner kroppen automatisk å bevege seg, som en våryr villrein som nettopp har funnet de første spiselige vekstene under den smeltende snøen. Det er rett og slett skikkelig deilig å la seg rive med, og jeg skulle til og med ønske at det var noe mer perkussivt og energisk på akkurat denne låten.

Det er nesten som om de holder igjen med vilje for å lokke meg med videre innover vidden. Dette går igjen gjennom samtlige låter på albumet hvor jeg ofte sitter igjen med en følelse av å ville ha mer slagkraft eller intensitet enn de tillater, spesielt når de er så ufattelig gode på å bygge opp låten dynamisk.

Får gåsehud

I kontrast til «Sommarbeite» står albumets avslutningsspor «Simleflokk under månen», som har en mye hyppigere og voldsommere avstand mellom høyt og lavt. Den bølger frem og tilbake lenge, med hardingfelen som ledestjerne, før det igjen bygges opp og til slutt når et etterlengt klimaks som fremkaller gåsehud. Det er spesielt pianoet som insisterende hamrer sammen med massive drag i det mørke registeret til kontrabassen som blir en rensetse for hele

Fakta «Mirra»

Hvem: Benedicte Maurseth

Hva: Album

Hvor: Grappa, Hubro

platten, om enn noe kort. Jeg ville gjerne ha hvilt i denne følelsen en anelse lenger, spesielt siden albumet ellers har vært så flytende og mykt.

Musikken på «Mirra» kjennes kompromissløs. Det eneste som står i fokus er å formidle historien om dyrene, landskapet, naturen og menneskets rolle som observatør av det. Det oppleves som at alle bevegelser har en hensikt, samtidig som musikken utfolder seg like fritt som naturen selv.

**Musikken på
«Mirra» kjennes
kompromissløs.**

Benedicte Maurseth er fra Eidfjord i Hardanger og jobber som musiker og komponist. Foto: Agnete Brun